

Svängig groove från Göteborg

Nu med tre gånger så mycket kreativitet

När Transport League splittrades år 2005 började frontmannen Tony JJ att fara omkring runt om i världen som turnerade sångare för Mnemic under drygt ett års tid. Under den tiden hade han tid att fundera på vad som hade gått snett i sin musikaliska karriär och så fort äventyret i Mnemic var över hade den numera upplysta Tony en ny idé – att börja om på nytt. Resultatet blev M.A.N.

Tony JJ (eller Tony Jelencovich som han heter när artistnamnet inte är påpiskat) har en imponerande musikalisk karriär för den som är intresserad av den tyngre ådran av hårdrock. Han har satt sitt namn på över dussinet skivor och varit med i nästan lika många band på ett eller annat sätt.

När jag får en pratstund med Tony är han mitt uppe i förberedelserna inför öppnandet av en ny hårdrockspub i Göteborg som sedan följs av ett relativt fullspäckat liveschema längre fram i höst. Tidigare denna månad släpptes M.A.N.s andra skiva i Sverige – något som tagit över fem månader sedan releasen i

större delen av övriga Europa. Varför har det dröjt så länge för skivan att komma hit?

- Vi hade helt enkelt ingen distribution här i Sverige, menar Tony. Den släpptes ju redan 14:e mars i Europa där vi har Universal på de flesta platserna, men det är ett litet skivbolag och det har tagit tid att få till något här på hemmaplan.

Andra skivan

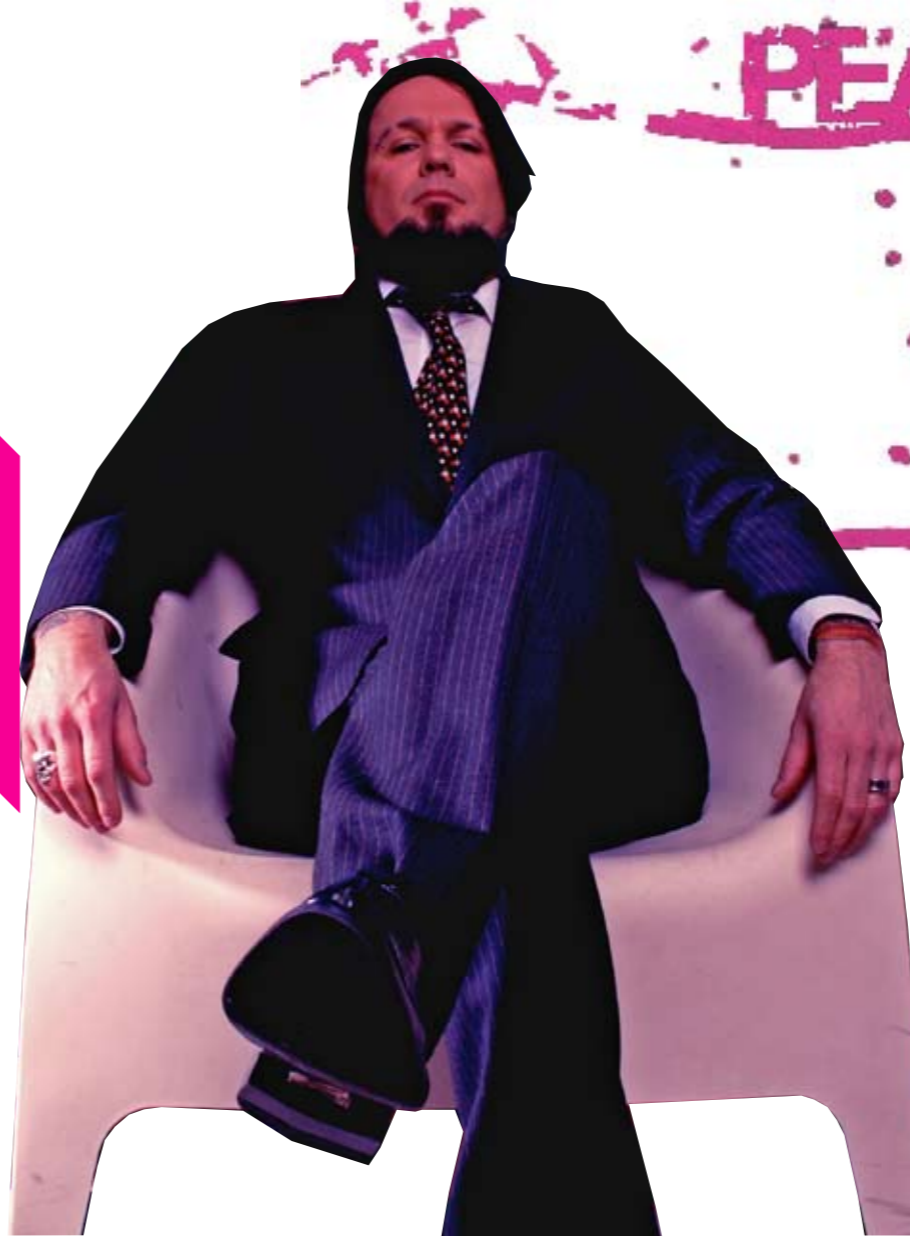
Att skivan nu äntligen släppts här tycker dock Tony känns väldigt bra och även om den kom lite plötsligt så att inte tidningar hunnit recensera skivan eller det gjorts någon reklam i förväg så är

Tony ändå väldigt glad.

- Ja, det känns bra! Man vill ju gärna att skivan ska släppas i sitt hemland, även om vi kanske inte låter så typiskt svenskt eller så. Det är ju helt fel alltihop, egentligen. Vår stil är ju inte alls som den "typiska" Göteborgsstilen, men vi vill köra vår grej. Vi vill inte hålla på ta efter andra eller följa efter vad som är inne för stunden. Många säger t.ex. att vi låter mycket 90-tals metal. Jaha – då är det väl det, jag är inte trendkänsliga eller något sådant. Jag gör hellre min grej än blir ytterligare en In Flames-klon, som det redan finns alldeles för många av.

90-tal eller ej så har M.A.N bara

Text: Caj Källmalm
Foto: Daniel Falk
Utförd: 2008.08.28

M.A.N

släppt två skivor och båda kom på andra halvan av detta decenium – men den nya skivan är trots allt redan sex månader gammal när den är nysläppt här i Sverige – kan Tony ändå se det som en ny release?

- Absolut! Det är lite lustigt det där med nya skivor för i USA är attityden inte att skivan blir "gammal" eller något sådant bara för att den funnits ute i ett eller två år – en skiva är mer en skiva där. Här i Europa tycker vi att skivorna blir gamla bara efter ett halvår eller något och så slutar de nästan att sälja då. Hade du frågat mig i mars-april 2009 hade jag kanske tyckt att den börjat bli lite gammal, men inte idag.

Sedan releasen

Den 14:e mars släpptes alltså skivan i större delen av Europa och en hel del har naturligtvis hänt efter det. En sak som hände i juli var att trummisen Rob blev allvarligt sjuk och rusades till sjukhus där det var så allvarligt att det fanns fara för hans liv. Nu har det gått över en månad sedan det inträffade och Rob är som tur är på bättringsvägen.

- Ja, det är bättre nu, förklarar Tony. Det tar lite tid att återhämta sig, men visst är det bättre med honom nu. Vi gjorde två akustiska spelningar igår så han fick mjukstarta lite nu, det var ju inget ansträngande så det gick bra. Nästa gig blir i Köpenhamn den femte september så då blir det ju första riktiga testet för honom.

Men han mår lite bättre nu.

Bandet hade också, innan det med Rob inträffade, hunnit med att spela lite live runt om i Europa och fått ta del av vad de Europeiska tidningarna säger om nya skivan.

- Ja, det har varit bra recensioner! Kanon, faktiskt! Så det känns bra. Sedan är det väl inget överraskande att vissa tidningar sågar en, liksom. Som nu, att vi kommer sist i Close-Ups soundcheck är ju ingen skräll – de gillar ju inte direkt vår typ av musik. Det hade ju varit en sak om de i samma soundcheck satt Mudwayne först när vi är sist, då hade man nog börjat fundera lite på vad man gör, men överlag har det varit bra recensioner så det känns bra.

Jag säger till Tony att man ändå inte ska lyssna så mycket på vad recensenter säger – vi kan ju ändå inget och det verkar roa honom.

- Nej, visst är det väl så – det är ju bara en persons åsikt, men det är ändå kul att läsa recensioner som är skönt skrivna.

Livespelningar

Som en utpräglad liveperson med gott om erfarenheter från att stå på scen bör M.A.N med Tony i spetsen, utan gitarr på magen, vara en upplevelse att se och Tony menar också att tillströmningen av folk har varit bra till bandets konserter, även om det alltid finns städer där det fortfarande behövs en del arbete.

- Visst har det varit bra, förklarar han, men vi ligger på ett litet skivbolag så det blir ingen direkt maxad distribution. Man får försöka göra så gott man kan med det man har, för man vet ju att det finns många där ute som skulle gilla oss om de bara hörde oss eller kände till oss. Tyvärr märker inte alla oss idag så det enda vi

kan göra är ju att försöka få till så många spelningar som möjligt som förband eller på egen hand.

Receptet som förband brukar ju fungera ganska bra och Tony minns när de efter första skivan åkte på en åtta datum lång förbandsturné till Fear Factory 2006.

- Då var det ju helt rätt publik, vi sålde över 150 skivor på plats på dem åtta spelningarna så det är ju jävligt bra, faktiskt!

Ja, verkligen! För många inser nog inte att livespelningar oftast genererar i tröjför säljning och andra saker, men sällan blir det så många skivor sålda på konserterna, speciellt inte för förbanden. 150 skivor är absolut något att vara nöjd med.

Liknelser

I september och framåt blir det alltså mer spelningar för bandet, bland annat ska de spela med det holländska prog. metalbandet Texture och spelningar i bl.a. Sverige, Norge och som redan nämnt Danmark väntar. Tony bedömer chanserna för att dessa datum kommer bli bra som högst sannolika, speciellt som den nya skivan nu också är släppt här.

- Ja, det blir bara bättre och bättre hela tiden!

Den nya skivan, som vi redan pratat en hel del om, är för övrigt den första skivan på väldigt länge där Tony själv inte behöver skriva allt eller nästan allt.

- Tidigare var det ju så att jag skrev kanske 99% av musiken

och texterna, det var kanske inte nödvändigtvis så jag ville ha det, men det blev så eftersom ingen annan kunde. Nu är vi tre låtskrivare så det känns absolut som att det tagit en ny vändning. Jag har hela tiden sökt efter att ha andra medlemmar som kan skriva låtar så det är ju först nu man kan släppa på det och det känns väldigt bra! Man får liksom ett komplement från två andra och vi har egentligen skrivit 1/3 var nu av både text och musik (sedanskjuter Tony in lite snabbt att han kanske skrivit lite mer än de andra två, men ändå - i stort sett 1/3 var).

Resultatet - ja, den som inte hunnit sätta tänderna i skivan ännu ska få en väldigt fin liknelse av Tony på hur skivan låter:

- Den är rätt nervig... rätt stygg. Jag skulle säga att den är ganska ångväldig.

Ångväldigt?

- Ja, sug på den böjningen du, skrattar Tony. Nej, men det är så - den känns som en stygg ångväld! Vi har delvis gått ifrån de tuffa verserna och snygga refrängerna som vi körde på med förra skivan - eller inte gått ifrån, men det är lite mer tekniskt nu, lite tuffare överlag. Det är som Stora stygga vargen...

Jämförelser

Jag har faktiskt aldrig hört någon musiker beskriva sitt verk som en sagofigur, vilket är konstigt så många intervjuer som jag gjort och så vanligt det är att göra det (eller något...), men Tony är väl

lite speciell antar jag. Han känns som en kul kille och har en ganska vettig syn på hur den här delen av musikbranschen fungerar, eller *inte* fungerar kanske.

Det kanske inte framkom riktigt hur mycket Tony kämpade sig fram till att hitta en beskrivning på skivan, men ord som "jag vet inte riktigt" och "det är svårt" förekom ett par gånger, även om de på ett magiskt sätt trollats bort från hans ord citatet ovan (kan ni nu lita på något jag skriver med den vetskapen? Ni har väl inte så mycket val helt enkelt!). Tony menar att den nya skivan är lite av en mis-match, en skiva svår att jämför med något eller någon så min följdfråga på det blir naturligtvis om han tycker att den står ut från allt annat som släppts?

- Nej, alltså det där snacket om att vara så jävla speciell tycker jag är rent skitsnack! Alltså, det senaste som var någorlunda nytt var typ Tool, eller kanske Meshuggah eller möjligtvis System of a Down. Det mesta låter som något annat idag, det går inte att vara så värst unik. Om jag säger så att nya skivan låter som tuff Amerikansk metal i modern tappning, så kanske man förstår vad jag syftar på? Det är inte helt olikt band som Mudwayne, Slipknot, Rob Zombie, Static-X och den typen av band. Gillar man dem så kommer man troligtvis också gilla oss.

Betong

Eftersom M.A.N uppstått ur ruinererna av gamla Transport League är det väl naturligt att fråga sig själv - varför var Tony tvungen att starta ett helt nytt band för

att fortsätta?

- Det var mycket som påverkade varför jag valde att börja om med M.A.N efter Transport League. När man är ett band så bygger man ju upp ett namn kring det bandet - folk lär sig vad man är, vad man står för och ju längre man håller på desto fler brukar ju höra talas om en så att man hela tiden växer. Men jag kände på de sista skivorna med Transport League att vi hamnade längre och längre ifrån det jag verkligen ville göra. När jag spelade i B-Thong kände jag hela tiden att musiken var så platt och steril - ja, ungefär som betong (för er som inte gör kopplingen B-Thong > Bee-thong > betong). Det var inte alls vad jag ville göra - jag ville ha sväng och groove och inte att man sitter och klipper och klistrar och kopierar det man spelar in utan att det nästan blir som att

spela live. Det är så mycket som är konstlat i musiken och det är väl egentligen omöjligt att få det helt okonstlat - men man kan väl åtminstone försöka göra det så okonstlat som möjligt, tycker jag. Jag föredrar när man kör låten och helst spelar in i en tagning, inte när bandet inte ens jamar tillsammans utan någon bara kommer med något den suttit hemma med trummaskin och inprogrammerade riff och gjort och kräver att det ska låta precis så på inspelningen.

- Med Transport League började det gå mot det hållet på slutet, det blev mer platt och tråkigt och flera medlemmar hade bytts ut så jag bestämde helt sonika en dag att bara upplösa bandet och börja om på nytt - tillbaka till groovet!

Hur man uttalar M.A.N

Resultatet på Tonys sökande efter

groovet blev M.A.N. En skillnad han gjorde var att lägga ifrån sig alla instrument och enbart sjunga på scen, det var faktiskt något han som som ett viktigt steg i förändringen.

- Ja, det var ett steg i att verkligen lägga ned Transport League. Jag kände liksom att precis allt blev fel på slutet så jag tog det steget att lämna vårt bandnamn och allt det där bakom mig. Första M.A.N skivan är fortfarande ganska mycket Transport League, men med denna har vi verkligen fått till det där svänget och groovet som jag letade efter. Att jag nu enbart sjunger beror på att det känns bättre, att kunna koncentrera sig på en sak och det är att enbart fronta bandet.

Det var också så att Tony hörde talas om att band kan spela ut sitt bäst före datum, något som verkligen fick honom att tänka till.

- Ja, jag jobbade på Roadrunner records ett tag och höll på mycket med signing av band och sådär. Det var när The Haunted fick nobben på ett nytt kontrakt för att bolaget tyckte att de var ute - de hade spelat ut sin tid - som jag började tänka "fan, om The Haunted är ute... vad är då inte Transport League?" och det påverkade väl beslutet det också.

Med M.A.N blev det istället något som åtminstone ger mig huvudbry - hur är det man ska uttala bandnamnet? Är det bokstav för bokstav eller som W.A.S.P att punkterna bara är någon form av extraeffekt och att man ska säga *man* helt enkelt? Engelska eller svenska i så fall?

- Det är väl lite som man själv vill. Vi i bandet säger *man* (på engelska) men det går att säga *ma-n* (på engelska) också. Eller *ma-n* (på svenska) eller vad man nu

vill. Det är upp till betraktaren!
Lyckostunder

Vi ska väl så smått runda av vår intervju men inte riktigt ännu. Som nämnts ett par gånger nu har Tony varit med på en hel del saker nu i sin musikaliska karriär och influenserna på M.A.N kan förstås finnas lite här och var, men var har Tony egentligen varit lyckligast?

- Det finns ju lyckostunder i allt man gör, börjar han funderande. Vad jag kan säga dock är att jag nog aldrig gått in så mycket för något band eller skiva som jag gjort för M.A.N nu på senaste. Arrangemangsmässigt, låtskrivar-mässigt och engagemangsmässigt är den det absolut bästa jag varit med på! Det har varit teamwork och vi fungerar väldigt bra ihop och samarbetar väl.

Live då?

- Jag tycker vi är väldigt sam-

>>

spelade live, så det fungerar där också!

Vad som varit mindre lyckat med den senaste skivan var omslaget. Maken till diskussioner kring skivomslaget har Tony aldrig varit med om...

- Nej, det var helt sjukt! Alltså, precis allting höll vi på diskutera om och det blev till slut flera A4 med maildiskussioner som vi hade om färgerna, motiven, logotypen och så vidare. Skivbolaget tyckte t.ex. inte att det var tillräckligt mycket metal att ha det där rosa splaschet som är på omslaget - eller att skivtiteln skulle stå i rosa, eftersom rosa inte är metal, tydligen. Sedan såg bandlogotypen inte tillräckligt mycket metal ut och bandnamnet var det också fel på. Nej, det var ett jävla liv om allt, verkligen!

Skivomslag

Så när vi ändå är inne på omslag... vad är det egentligen som pryder M.A.Ns senaste skivomslag? Det ser ut som någon form av dinosaurie, tycker jag...

- Det är faktiskt en häst, eller ett hästhuvud rättare sagt. Ett skelett-hästhuvud för att vara precis, som kommer från en staty jag såg i Düsseldorf och fotade med min mobilkamera, skrattar Tony.

Skivomslaget till singeln *My Own Sickness* har samma hästhuvud det, men också en symbol i mitten där man tryckt siffrorna 666 ½ med ett gethuvud eller något sådant under.

- Nej, det är inget gethuvud (utan någon form av djävul, red. anm.), men vi var inte med och påverkade omslaget till singeln alls, faktiskt - utan att skylla ifrån sig allt för mycket. Tanken var att det där 666½ skulle vara med redan på förra skivan - det är en grej vi hittade på i ett annat band där vi hittade på en hel historia kring det här med 666½ - att det skulle vara en form av bank där våra fans hade liksom kreditkort som typ symboliserade deras medlemskap i vår fanclub. 666½ skulle på något sätt symbolisera att vi var

extra onda (super evil), men vi ironiserade bara allt med satan och religion och hela det där. Det är som en motpol till kristna människors trångsynthet och vi hade typ Jesus som slangbella och allt. Poängen är hur som helst att vi gillade det där så mycket så vi körde vidare på det. Det är en kul grej helt enkelt!

Så till sist

Med allt det sagt kan vi avsluta denna intervjun med gott samvete och känna att vi fått allt sagt om M.A.N som behövs sägas, förutom en sak - ett slutord.

- Jag skulle vilja säga till alla där ute som diggar svängig, hård metal att de bör kolla upp oss! Och diggar man något av de band som nämnts eller något vi gjort tidigare tror jag det inte är någon risk att man blir besviken. Jag hoppas vi kan ses live! Annars får ni gärna kolla upp vår hemsida och myspace (www.manmusic.nu och www.myspace.com/manmusic)!

I rutan nedan kan ni också se Tonys tre favoritomslag alla tider, det var så mycket som handlade om omslag att jag inte kunde låta bli. Kolla upp 'Peacenemy' - M.A.Ns nya skiva om ni gillar Korn, Slipknot, Mudwayne eller bara groovig, funkig och tung musik!

Fixxer

P.S. Tonys nya pub öppnar den 3:e september - missa inte premiären med gratis inträde! Missade att få namnet, men kolla in på Belsepub

Tonys favorit-skivomslag

1. Danzig "s/t" (1)
2. Prong "Cleansing" (2)
3. Depeche Mode "Broken Flame" (3)

